Amica mea,

Ceea ce am auzit, am auzit ca sigur şi pozitiv. M-a durut foarte, dar deprins a te crede, căci cunosc calitatea ta de căpetenie, sinceritatea, te rog să mă ierţi dac-am dat crezământ, sigur fiind că tu eşti îndestul de deschisă ca să-mi spui că momentul a sosit în care arunci frumosul vis în apă. Îmi faci imputări de sute de ori meritate că nu vin la Iaşi, că n-am găsit timpul şi ocazia să vin. Ei, dac-ai şti cum salahoria asta în care petrec împreunată cu boală şi mizerie mă apasă şi mă fac incapabil de-a voi ceva, ai înţelege şi m-ai ierta. De câte ori ne vedem, tu ai ocazia de-a înţelege că te iubesc, tu simţi că sufletul meu întreg e al tău. Ei bine, oricând e tot astfel. Dar îţi spun drept, oricât de mult doresc să te văd, când ştiu că ar fi numai pentru câteva zile, mă sperii eu însumi la ideea de-a veni. La ce? Pentru înăsprirea părerilor de rău, pentru ca din nou să trebuiesc să te părăsesc, pentru ca remuşcarea de-a nu te avea să se nască mai amară şi mai crudă din o scurtă, dulce, nesfârşit de dulce realitate?

Dar să las astea. Eu ştiu cu toată siguranţa că te voi iubi întotdeuna, chiar atunci când nu m-ai mai iubi tu, cu toată risipirea vieţii mele în nimicuri politice, cu toată desordinea mea intelectuală, cu toată demoralizarea de care sunt cuprins, în urma lipsei mele de energie şi lipsei de voinţă.

Să-ţi povestesc ceva neauzit - ca semn de demoralizaţie adâncă, care a pătruns în societatea noastră greco-bulgară. Curtea regală e un adevărat... hotel. Toată lumea se-ntreabă ce s-a-ntâmplat la Sinaia. Garda de acolo a prins pe secretarul legaţiunii belgice ieşind noaptea pe fereastră de la domnişoarele de... onoare. În sfârşit... Regele şi Regina... n-au aflat nimic. Radu Mihai depeşează însă Regelui o telegramă cifrată prin car-l anunţă de tot ce se petrece la Curte. Adjutanţii M. Sale împreună cu domnişoarele trăiau toţi în concubinaj. Regele are însă obicei de-a pune tocmai pe aceste domnişoare să-i descifreze depeşele. Din nefericire pentru ele - toate plecaseră în pădure cu galanţii lor - nimeni nu era decât Regina acasă. Regina se pune de descifrează însăşi depeşa şi-şi pune mâinile-n cap. În sfârşit rege şi regină pleacă în pădure, la pavilionul de vânătoare, şi găsesc...? Întreaga companie de domnişoare de onoare lucrată ca după comandă de întreaga companie de adjutanţi. Scandal! Se zice că toţi adjutanţii şi toate domnişoarele vor fi date afară... dar...

Iată un scandal fără pereche în analele curţilor europene.

Îţi sărut ochii, draga mea dulce, şi te rog să ierţi bănuielile nefericitului

Emin

Septembrie 1882